Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 8. Warszawa, dnia 15 sierpnia 1935 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY

NADZÓR NAD HODOWLĄ KONI.

75.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 2 lipca 1935 r.

w sprawie wykonania ustawy o nadzorze nad hodowlą koni.

Na podstawie art. 1, 4—7 i 12 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Księgi stadne koni będą prowadzone według zasad ustalonych w zarządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 4 grudnia 1931 r. w sprawie ksiąg stadnych koni (Monitor Polski Nr. 295, poz. 390).

§ 2. (1) Księgi ogierów i klaczy zarodowych dzielą się na księgi wstępne i księgi główne. Każda z ksiąg dzieli się na dwie części: A) ogiery i B) klacze.

2) W okręgu działania izby rolniczej może być prowadzona tylko jedna wstępna i jedna główna księga ogierów i klaczy zarodowych.

§ 3. (1) Do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych nie mogą być wpisywane te ogiery i klacze, które posiadają warunki, wymagane do wpisania ich do księgi stadnej.

(2) Do odpowiedniej części księgi wstępnej wpisuje się ogiery, uznane zgodnie z § 10, i klacze, uznane za odpowiednie do hodowli (§ 5 i 6).

(3) Do odpowiedniej części księgi głównej wpisuje się ogiery i klacze, które odpowiadają warunkom, podanym w ustępie poprzedzającym, i pochodzą po ogierach państwowych, albo po ogierach lub klaczach, wpisanych do jednej z prowadzonych w Polsce ksiąg stadnych; nadto mogą być wpisywane ogiery i klacze, które odpowiadają warunkom, podanym w ustępie poprzedzającym, a pochodzą po ogierach państwowych państw obcych, albo po ogierach lub po klaczach, wpisanych do zagranicznych ksiąg stadnych.

§ 4. (1) Wpisania ogiera lub klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych dokonywa ta izba rolnicza, w której okręgu działania ogier lub klacz ma miejsce stałego postoju. Dokonanie wpisu ogiera izba rolnicza poświadcza na świadectwie uznania.

(2) Wpisanie ogiera lub klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych ważne jest na czas uznania ogiera (§ 10) lub klaczy (§ 5) za odpowiednie do hodowli.

(3) Izba Rolnicza może wpisać klacz do księgi ogierów i klaczy zarodowych bez uprzednich oględzin (§ 5):

a) na podstawie zaświadczenia o wpisaniu klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych innej izby rolniczej,
b) w okresie do dnia 31 grudnia 1937 r. na podstawie świadectwa zarejestrowania klaczy jako zarodowej, wydanego na zasadzie dotychczasowych przepisów.

(4) Postanowienie ustępu poprzedzającego stosuje się jedynie wówczas, gdy klacz nie należy do rasy lub typu, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, w którego obrębie klacz ma miejsce stałego postoju.

(5) Na żądanie właściciela klaczy izba rolnicza wydaje zaświadczenie o wpisaniu klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych, według wzoru zał. Nr. 1.

§ 5. (1) O uznaniu klaczy za odpowiednią do hodowli orzeka izba rolnicza na podstawie oględzin, dokonanych przez wyznaczonego przez izbę pracownika izby lub organizacji hodowlanej, posiadającego odpowiednie kwalifikacje.

(2) Właściciele klaczy, ubiegający się o wpisanie klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych, powinni doprowadzać je na przeglądy, których miejsca i terminy izba rolnicza ustali i poda do publicznej wiadomości.

(3) Klacz zostaje uznana za odpowiednią do hodowli na przeciąg czterech lat, licząc od 1 stycznia roku, w którym została uznana.

§ 6. Za odpowiednie do hodowli mogą być uznane klacze:

a) które ukończyły trzy lata, są dobrze rozwinięte, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch,
b) nie są dotknięte ślepotą miesięczną, wartogłowiem, dychawicą, dychawicą świszczącą,

c) nie posiadają wrodzonych wad kopyt lub wad kostnych (włogacizny, obrączek kostnych),
d) nie należą do ras i nie wykazują cech charakterystycznych dla ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, w którego obrębie mają miejsce stałego postoju oraz
e) w ciągu trzech ostatnich lat nie jałowiały.

§ 7. Wiek konia, określony w rozporządzeniu niniejszem, liczy się od 1 stycznia tego roku, w którym koń się urodził.

Do art. 4.

§ 8. (1) W skład komisji kwalifikacyjnej wchodzą: jako przewodniczący — kierownik właściwego państwowego stada ogierów, jako członkowie — wyznaczony przez izbę rolniczą pracownik izby lub organizacji hodowlanej, posiadający odpowiednie kwalifikacje, przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych i do orzekania o stanie zdrowotnym ogierów — powiatowy lekarz weterynaryjny.

(2) Jeżeli w okręgu działania państwowego stada ogierów zajdzie potrzeba uruchomienia kilku komisyj kwalifikacyjnych, przewodniczących tych komisyj kwalifikacyjnych, którym kierownik państwowego stada ogierów przewodniczyć nie jest w możności, wyznacza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek izby rolniczej.

(3) Przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej zastępuje w razie jego nieobecności członek, biorący udział z ramienia izby rolniczej, powiatowego zaś lekarza weterynaryjnego — inny lekarz weterynaryjny, wyznaczony przez starostę.

(4) Do ważności uchwał komisji kwalifikacyjnej potrzebna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz dwóch członków komisji, w tem lekarza weterynaryjnego. Uchwały komisji kwalifikacyjnej zapadają większością głosów; w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9. (1) Przeglądy ogierów odbywają się corocznie w czasie między 1 lipca a 1 listopada z wyłączeniem okresu żniw.

(2) Okręgi przeglądowe, miejsca oraz terminy przeglądów ustala izba rolnicza w porozumieniu z właściwym wojewodą oraz z właściwymi dowódcami okręgów korpusów na wniosek przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej i ogłasza je za pośrednictwem zarządów gmin w każdej miejscowości przynajmniej na 14 dni przed przeglądem.

(3) Izba rolnicza może w sposób, przewidziany w ust. (2), zarządzić dodatkowy przegląd ogierów, które nie mogły być doprowadzone przed komisję kwalifikacyjną we właściwym czasie.

§ 10. (1) Komisja może uznać za odpowiednie do hodowli ogiery, które:

a) ukończyły trzy lata lub w najbliższym okresie stanowienia ukończą trzy lata, posiadają zadawalającą budowę i ruch,
b) nie są dotknięte ślepotą miesięczną, wartogłowiem, dychawicą, dychawicą świszczącą,
c) nie posiadają wrodzonych wad kopyt oraz wad kostnych (włogacizny, obrączek kostnych),
d) nie należą do ras i nie wykazują cech charakterystycznych dla ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla obszaru, na którym ogier ma miejsce stałego postoju.

(2) Stwierdzenie u ogiera przez lekarza weterynaryjnego jednej z wad określonych w ust. (1) pkt. b) jest wiążące dla komisji kwalifikacyjnej.

(3) Ogier zostaje uznany za odpowiedniego do hodowli na przeciąg czasu do końca roku następującego po tym, w którym został uznany.

(4) Komisja kwalifikacyjna może przeciąg czasu, na który ogier zostaje uznany ustalić: w stosunku do ogierów zaliczonych do pierwszej kategorji (§ 11) do końca roku trzeciego, następującego po tym, w którym ogier został uznany, w stosunku zaś do ogierów, które ukończyły piętnaście lat i przed osiągnięciem tego wieku w ostatnich trzech latach były uznane zgodnie z paragrafem niniejszym — na czas nieograniczony.

§ 11. Ogiery uznane zgodnie z § 10 zostają przez komisję kwalifikacyjną zaliczone do jednej z trzech kategoryj:
a) do kategorji pierwszej zalicza się ogiery, które ukończyły pięć lat, wyróżniają się prawidłową budową, posiadają prawidłowy ruch oraz są wpisane do ksiąg stadnych koni,
b) do kategorji drugiej zalicza się ogiery, które ukończyły trzy lata, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch oraz pochodzą po ogierach państwowych lub po ogierach, albo klaczach, wpisanych do jednej z prowadzonych w Polsce ksiąg stadnych; nadto do kategorji tej mogą być zaliczone ogiery, które ukończyły trzy lata, posiadają prawidłową budowę i prawidłowy ruch oraz pochodzą po ogierach państwowych państw obcych, albo po ogierach lub klaczach, wpisanych do zagranicznych ksiąg stadnych,
c) do kategorji trzeciej zalicza się ogiery, które w najbliższym okresie stanowienia ukończą co najmniej trzy lata oraz posiadają zadawalającą budowę i ruch.

§ 12. (1) Jeżeli ilość ogierów, uznanych zgodnie z § 10 nie jest wystarczającą w stosunku do ilości klaczy, znajdują-

cych się na obszarze gminy, komisja kwalifikacyjna wybiera na przeciąg czasu, przewidziany w § 10 ust. (3), z pośród pozostałych doprowadzonych ogierów jednostki najodpowiedniejsze do hodowli, przedewszystkiem zaś wolne od wad, wymienionych w § 10 ust. (1) pkt. b) i c), w ilości niezbędnej do zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy.

(2) Ogier uznany zgodnie z ust. (1) może być używany do pokrywania tylko tych cudzych klaczy, które mają miejsce stałego postoju w gminie, dla której został wybrany.

§ 13. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, który powinien zawierać: miejsce i datę przeglądu, skład komisji, ilość ogierów doprowadzonych, ilość klaczy znajdujących się w gminie oraz wykaz ogierów uznanych. Protokół podpisują przewodniczący i członkowie komisji.

§ 14. (1) Orzeczenie komisji kwalifikacyjnej należy ogłosić właścicielowi ogiera niezwłocznie po dokonaniu oględzin.

(2) Orzeczenie to jest ostateczne.

§ 15. (1) Komisje kwalifikacyjne wydają właścicielowi ogiera uznanego bezpłatnie świadectwo uznania (wzór zał. Nr. 2 i 2a).

(2) W przypadku przejścia ogiera uznanego zgodnie z § 10 na stały postój do okręgu działania innej izby rolniczej uznanie ogiera winno być stwierdzone przez tę izbę; uznanie ogiera wygasa, jeżeli należy on do rasy lub typu, uznanego za nieodpowiedni dla obszaru, na którym ma nowe miejsce stałego postoju.

§ 16. Członkowie komisji kwalifikacyjnej, nie będący pracownikami instytucyj państwowych lub samorządowych, otrzymują za czas swych czynności w komisjach kwalifikacyjnych zwrot kosztów podróży i diet, według zasad i norm, ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320), przyczem diety w wysokości określonej w § 4 ust. (1) pkt. 1 lit. h) tego rozporządzenia oraz wynagrodzenie za dobę w wysokości ¾ tej diety.

Do art. 5.

§ 17. (1) Właściciele ogierów trzyletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je corocznie najpóźniej do 1 kwietnia do zarządów gmin, w których obrębie ogiery mają miejsce stałego postoju i zawiadamiać zarządy gmin w ciągu 14 dni o wytrzebieniu, padnięciu lub pozbyciu ogiera.

(2) Ogiery, przyprowadzone na stały postój z innych gmin, powinny być zgłoszone w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po przyprowadzeniu.

(3) Zarządy gmin prowadzą spisy ogierów trzyletnich i starszych, mających w gminie miejsce stałego postoju i dokonywają w tych spisach skreśleń i uzupełnień na podstawie wiadomości, zgłaszanych przez właścicieli ogierów lub w inny sposób powziętych. Spisy te zarządy gmin dostarczają komisjom kwalifikacyjnym w dniu i miejscu, wyznaczonem na przegląd ogierów.

§ 18. (1) Nie podlegają zgłoszeniu, wciągnięciu do spisu oraz doprowadzeniu przed komisję kwalifikacyjną ogiery, które:

a) mają miejsce stałego postoju w Bydgoszczy, Częstochowie, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Warszawie i Wilnie,
b) są przygotowywane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności lub biorą udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych,
c) pracują stale w kopalniach pod powierzchnią ziemi,
d) są używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych lub leczniczych,
e) znajdują się w zwierzyńcach jako okazy,
f) biorą udział w popisach na arenach cyrkowych.

(2) Okoliczności, uzasadniające zwolnienie od zgłoszenia ogiera do zarządu gminy i od doprowadzenia przed komisję kwalifikacyjną powinny być stwierdzone zaświadczeniem, a mianowicie: okoliczności, określone w ust. (1) pkt. b) — przez instytucję, urządzającą próbę dzielności, w pkt. c) — przez właściwy okręgowy urząd górniczy, w pkt. d) — przez kierownika zakładu naukowego lub leczniczego, w pkt. e) i f) — przez starostę.

(3) Właściciele, zwolnieni od doprowadzania ogierów przed komisje kwalifikacyjne na podstawie postanowień ust. (1), mogą doprowadzać ogiery te przed komisje kwalifikacyjne w celu ubiegania się o uznanie ogierów za odpowiednie do hodowli.

Do art. 6.

§ 19. Termin uiszczenia opłat od ogierów nieuznanych ustala się na czas do 31 marca tego roku za który opłata przypada.

§ 20. (1) Od opłat wolne są ogiery nieuznane, które:

a) nie ukończyły czterech lat,
b) mają miejsce stałego postoju w Bydgoszczy, Częstochowie, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Warszawie i Wilnie,
c) są przygotowywane w bieżącym roku kalendarzowym do prób dzielności lub biorą udział w próbach dzielności, odbywających się zgodnie z przepisami o wyścigach konnych,

d) pracują stale w kopalniach pod ziemią,
e) są używane do badań naukowych lub celów leczniczych w zakładach naukowych lub leczniczych,
f) znajdują się w zwierzyńcach jako okazy,
g) biorą udział w popisach na arenach cyrkowych,
h) z powodu podeszłego wieku lub wady organicznej nie mogą być trzebione bez narażenia w dużym stopniu na śmierć lub nieuleczalne kalectwo.

(2) Okoliczności uzasadniające zwolnienie od opłat od ogierów nieuznanych powinny być stwierdzone zaświadczeniami, a mianowicie: okoliczności, określone w ust. (1) pkt. c) — przez instytucję, urządzającą próby dzielności, w pkt. d) — przez właściwy okręgowy urząd górniczy, w pkt. e) — przez kierownika zakładu naukowego lub leczniczego, w pkt. f) i g) — przez starostę, w pkt. h) — przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

(3) Izba rolnicza może zwolnić od opłat od ogierów nieuznanych ogiery, używane w stadninach do próbowania klaczy.

(4) Do czasu przeprowadzenia w poszczególnych miejscowościach przeglądu ogierów w 1935 r. wolne są od opłat ogiery, nieposiadające świadectw uznania, które w 1934 r. po raz pierwszy podlegały doprowadzeniu przed komisje kwalifikacyjne oraz ogiery, które były uznane na podstawie dotychczasowych przepisów.

§ 21. Wytrzebienie, padnięcie lub zabicie ogiera przed terminem uiszczenia opłaty (§ 19) zwalnia właściciela od obowiązku uiszczenia opłaty, przypadającej za rok kalendarzowy, w którym ogier został wytrzebiony, padł lub został zabity.

§ 22. (1) Jeżeli właściciel ogiera nieuznanego nie jest w możności z powodu ubóstwa wytrzebić go własnym kosztem, starosta na prośbę i ryzyko właściciela zarządzi wytrzebienie na koszt Państwa przez organa służby weterynaryjnej państwowej lub samorządowej.

(2) Jeżeli wniesienie prośby o wytrzebienie nastąpiło najpóźniej na dwa miesiące przed terminem uiszczenia opłaty od ogiera nieuznanego, odracza ono obowiązek uiszczenia opłaty do czasu wydania decyzji przez starostę. Zarządzenie wytrzebienia ogiera na koszt Państwa zwalnia właściciela od obowiązku uiszczenia opłaty.

§ 23. Izba rolnicza może umarzać zaległe opłaty od ogierów nieuznanych w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie. Umorzenie nie może być stosowane, jeżeli właściciel ogiera był karany za pokrywanie ogierem nieuznanym cudzej klaczy lub za dopuszczenie do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nieuznanym cudzej klaczy.

......................................Izba Rolnicza

Załącznik Nr. 1 do rozp. Min Roln. i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r.

w ....

Nr. ....

ZAŚWIADCZENIE

o wpisaniu klaczy do księgi ogierów i klaczy zarodowych.

Izba Rolnicza zaświadcza, że zgodnie z § 5 i 6 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 339) niżej wymieniona klacz została wybrana do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19..... r. i wpisana do księgi .... ogierów i klaczy zarodowych za Nr. ....

Klacz ....(nazwa), dowód tożsamości: Serja .... Nr. .... urodzona .... r. u ....(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość) maść i odmiany ....
....

rasa .... typ ....

po ogierze ....(nazwa, rasa)

z klaczy ....(nazwa, rasa)

wymiary: wzrost .... cm, obwód klatki piersiowej .... cm, nadpęcie .... cm. Właściciel .... zamieszkały .... miejsce stałego postoju klaczy .... gmina .... powiat ....

...., dnia .... 19..... r.

(pieczeć Izby Rolniczej) Podpis

W Y C I Ą G

z ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284).

Art. 8.

(1) Konie wpisane do ksiąg stadnych lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodnych, o ile właściciel uiści równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy wpisanej do księgi ogierów i klaczy zarodowych, nie posiadający innego konia, jest wolny od świadczeń podwodnych.

KOMISJA KWALIFIKACYJNA
przy
.... Izbie Rolniczej
w ....

Załącznik Nr. 2 do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r.

Nr. ....

ŚWIADECTWO UZNANIA OGIERA.

Komisja Kwalifikacyjna na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz 284) zaświadcza, że niżej wymieniony ogier zgodnie z § 10 i 11 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. (D. U. R. P. Nr. 52, poz. 339) został uznany za odpowiedniego do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19.......... r. i zaliczony do kategorji ....

Ogier .... dowód tożsamości: Serja.......... Nr.......... urodzony ....
.... r. u ....
(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość)
maść i odmiany ....
....
rasa .... typ ....
po ogierze ....
(nazwa, rasa)
z klaczy ....
(nazwa, rasa)
wymiary: wzrost .... cm, obwód klatki piersiowej.......... cm, nadpęcie.......... cm.

Właściciel .... zamieszkały....................................
miejsce stałego postoju ogiera ....
gmina .... powiat ....

Właściciel lub posiadacz wymienionego ogiera stosownie do art. 3 ust. (1) powołanej wyżej ustawy — ma prawo pokrywania tym ogierem cudzych klaczy na obszarze ....
....

(pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Komisja Kwalifikacyjna przy ....
.... Izbie Rolniczej w ....
zaświadcza, że ogier ....
został ponownie uznany na okres ....
....

(pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

....Izba Rolnicza zaświadcza, że ogier.. został wpisany do
(nazwa)
księgi.. ogierów i klaczy zarodowych za Nr.........................
...., dnia.. 19.......... r.

(pieczęć)

Podpis

KOMISJA KWALIFIKACYJNA
przy
.... Izbie Rolniczej
w ....

Załącznik Nr. 2-a do rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r.

Nr. ....

ŚWIADECTWO UZNANIA OGIERA.

Komisja kwalifikacyjna na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) zaświadcza, że niżej wymieniony ogier zgodnie z § 12 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 lipca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 339) został uznany dla obszaru gminy .... za odpowiedniego do hodowli na czas od .... do 31 grudnia 19.......... r.

Ogier .... dowód tożsamości: Serja .... Nr. .... urodzony .... r.
u ....
(imię i nazwisko hodowcy oraz miejscowość)
maść i odmiany ....
rasa .... typ ....
po ogierze ....
(nazwa, rasa)
z klaczy ....
(nazwa, rasa)
wymiary: wzost .... cm, obwód klatki piersiowej .... cm, nadpęcie .... cm.

Właściciel .... zamieszkały ....
miejsce stałego postoju ogiera ....
gmina .... powiat ....

Właściciel lub posiadacz wymienionego ogiera stosownie do art. 3 ust. (1) i (3) powołanej wyżej ustawy — ma prawo pokrywania tym ogierem cudzych klaczy na obszarze gminy ....

(pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Komisja Kwalifikacyjna przy ....
Izbie Rolniczej w ....
zaświadcza, że ogier ....
został ponownie uznany dla obszaru gminy ....
....
na okres ....

(pieczęć)

Przewodniczący
Komisji Kwalifikacyjnej

Nr.....................

Ogier ....
(nazwa)

pokrył klacz ....
(nazwa)

urodzoną w 19.......... r.

maść i odmiany ....

....

rasa (typ) ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

Daty skoków

po raz	1	2	3	4	5
w dniu					

Właściciel klaczy ....

miejscowość ....

gmina ....

powiat ....

Załącznik Nr. 3 do rozp. Min. Roln.
i Ref. Roln. z dnia 2 lipca 1935 r.

Nr.....................

ŚWIADECTWO POKRYCIA.

Ogier .... (nazwa) kategorji .... rasy ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

posiadający świadectwo uznania Nr................, wydane przez Komisję Kwalifikacyjną przy .... Izbie Rolniczej w .... pokrył klacz .... (nazwa) urodzoną w 19.......... r.

maść i odmiany ....

....

rasa (typ) ....

po ogierze ....
(nazwa, rasa)

z klaczy ....
(nazwa, rasa)

Daty skoków

po raz	1	2	3	4	5
w dniu					

Właściciel klaczy ....

miejscowość ....

gmina .... powiat ....

........................, dnia .... 19.......... r.

Podpis właściciela ogiera

DOWÓD URODZENIA ŹREBIĘCIA[1]).

Klacz (nazwa).............................urodziła dnia.............................19..........r.
w.................................. gmina.................................. powiat..................................
ogierka / klaczkę nazwa źrebięcia, maść i odmiany..
....

Właściciel klaczy w chwili jej ożrebienia się..................................
...., dnia.............................. 19..........r.

(pieczęć)

Podpis wójta gminy
lub
Przedstawiciela instytucji upoważnionej do prowadzenia ksiąg stadnych[2])

Zmiany maści i odmian

....
....
....

Zmiany właścicieli

....
....
....
....
....
....
....

UWAGI: [1]) potwierdzenie urodzenia źrebięcia winno być dokonane nie później niż w ciągu roku od dnia urodzenia źrebięcia.

[2]) w przypadku, gdy klacz, która urodziła źrebię wpisana jest do księgi stadnej.

Podpis odbierającego
świadectwo pokrycia

........................., dnia........................ 19..... r.

§ 24. (1) Zarządy gmin prowadzą na ustalanych przez izbę rolniczą wzorach wykazy ogierów, podlegających opłacie, oraz wykazy ogierów, zwolnionych od tej opłaty.

(2) Należną izbie rolniczej część ściągniętych opłat zarządy gmin winny przekazywać izbie wraz z wtórnikami pokwitowań w końcu każdego miesiąca.

Do art. 7.

§ 25. (1) Właściciele ogierów uznanych obowiązani są wydawać właścicielom klaczy świadectwa pokrycia (wzór zał. Nr. 3) — na drukach, których dostarcza bezpłatnie izba rolnicza.

(2) Właściciele ogierów uznanych winni zwracać właściwej izbie rolniczej grzbiety wydanych świadectw po zakończonym okresie stanowienia a najpóźniej do 1 października każdego roku.

§ 26. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 20.VII.35 r. Nr. 52, poz. 339)

76.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 25 lipca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach za rozparcelowane grunty państwowe.

Na podstawie art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 40, poz. 364) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Opłaty za użytkowanie działek (art. 13 ust. (2) ustawy o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej) oblicza się w wysokości 3% w stosunku rocznym od reszty ceny sprzedażnej, pozostałej po wpłaceniu kwot, określonych w art. 13 ust. (1) ustawy o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej. Jeżeli po oddaniu działki w posiadanie zostały poczynione z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej inwestycje (zabudowa, meljoracje i t .p.), to, począwszy od miesiąca, następującego po oddaniu tych inwestycyj do użytkowania, opłaty za użytkowanie wymie-

rza się od reszty ceny sprzedażnej, zwiększonej o koszty tych inwestycyj.

(2) Nie pobiera się opłat za użytkowanie od nabywców samodzielnych gospodarstw rolniczych, z wyjątkiem gospodarstw wzorowych, w okresie dwóch lat od dnia wejścia nabywcy w posiadanie działki, a od pracowników folwarcznych, nabywających działki, — w okresie trzech lat od dnia wejścia w posiadanie.

§ 2. Opłaty za użytkowanie należy uiszczać w dniu 1 kwietnia za pierwsze półrocze kalendarzowe i w dniu 1 października za drugie półrocze. Opłaty, nieuiszczone do czasu przeniesienia prawa własności na nabywcę, można doliczać do reszty należności za działkę (§ 3 ust. (1)).

§ 3. (1) Reszta należności, stanowiąca różnicę pomiędzy kwotą należności Skarbu Państwa z tytułu sprzedaży działki, a kwotą, zaliczoną na poczet tej należności z tytułu wpłat, dokonanych przez nabywcę, i z tytułu przejętych przez niego obciążeń, ulega zakredytowaniu, jeżeli przekracza 200 złotych (§ 5).

(2) Spłata zakredytowanej reszty należności następuje w ciągu lat 57, w półrocznych ratach amortyzacyjnych, płatnych w dniach 1 kwietnia i 1 października. Przy spłacie reszty należności za grunty, nabyte na potrzeby gminne, szkolne, zdrowotne, kościelne i inne cele publiczne oraz na cele nierolnicze, okres amortyzacyjny nie może przekraczać lat 31.

(3) Jeżeli przy okresie amortyzacyjnym, przewidzianym w ust. (2), kwota rocznej wpłaty z tytułu reszty należności wynosiłaby mniej niż 40 złotych, to ustala się okres amortyzacyjny odpowiednio krótszy (ust. (5)).

(4) Za zgodą nabywcy można ustalić krótszy okres amortyzacyjny, niż to przewiduje ust. (2). Na prośbę nabywcy, uzasadnioną zmianami w jego stanie finansowym, ustalony już krótszy okres amortyzacyjny można zastąpić okresem dłuższym z zachowaniem przepisów ust. (2) i (3).

(5) Ustala się następujące dopuszczalne okresy amortyzacyjne: 8, 16, 31 i 57 lat.

§ 4. Okres amortyzacyjny rozpoczyna się:

1) dla nabywców samodzielnych gospodarstw rolniczych, z wyjątkiem gospodarstw wzorowych, w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po przeniesieniu prawa własności na nabywcę, a jeżeli dzień ten przypadałby przed upływem dwóch lat od wejścia nabywcy w posiadanie działki — to w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po upływie tego okresu;

2) dla pracowników folwarcznych, nabywających działki, w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po przeniesieniu prawa własności na nabywcę, a jeżeli dzień ten przypadałby przed upływem trzech lat od wejścia nabywcy w posiadanie działki —

to w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po upływie tego okresu;

3) dla nabywców gospodarstw wzorowych oraz dla innych nabywców, nieobjętych przepisami pkt. 1) i 2), — w dniu 1 stycznia lub 1 lipca, najbliższym po przeniesieniu prawa własności na nabywcę.

§ 5. Resztę należności, nieprzekraczającą 200 złotych, można rozłożyć na raty, płatne w okresie nie dłuższym niż 5 lat, przyczem w tym przypadku nie pobiera się oprocentowania.

§ 6. Resztę należności, zakredytowaną w myśl § 3, oprocentowuje się za czas od początku okresu amortyzacyjnego (§ 4). Stopa oprocentowania wynosi wraz z kosztami administracyjnemi 3% w stosunku rocznym.

§ 7. Nabywca ma prawo spłacenia w każdym czasie całości lub części należności przed ustalonym terminem spłaty. Przedterminowe spłaty zalicza się na poczet rat najbliższych, jeżeli jednak przewyższają one dwie raty amortyzacyjne, oprócz raty bieżącej, to zmniejsza się odpowiednio wszystkie raty amortyzacyjne.

§ 8. (1) W razie trudności płatniczych, wynikłych z powodu nieurodzaju, pożaru lub innej klęski, śmierci albo ciężkiej choroby dłużnika lub jedynego żywiciela rodziny i t. p. można udzielić dłużnikowi, na prośbę jego lub osób zainteresowanych, ulg w spłacie reszty należności, zakredytowanej w myśl § 3, w postaci odroczenia terminu płatności raty na okres do pięciu lat lub w postaci rozłożenia raty na terminy płatności rat następnych, przypadających w okresie pięciu lat. Odroczenie lub rozłożenie na raty może obejmować najwyżej cztery raty półroczne.

(2) Ulg, określonych w ust. (1), można udzielić także w przypadkach, gdy z powodu poczynionych bez pomocy kredytowej Państwa większych wkładów, potrzebnych lub pożytecznych dla gospodarstwa, dłużnik nie może bez uszczerbku dla gospodarstwa wpłacić raty.

(3) Za czas odroczenia lub rozłożenia na raty w myśl ust. (1) i (2) nie pobiera się odsetek.

§ 9. W razie nieuiszczenia raty w terminie liczy się od tej raty odsetki w wysokości ½% za każdy cały lub rozpoczęty miesiąc, poczynając od upływu 3 miesięcy po terminie płatności, aż do czasu spłacenia całej raty. Jeżeli niespłacona część reszty należności zostanie przeniesiona do dłuższego okresu amortyzacyjnego (§ 3 ust. (4)), to odsetek, należnych do tego czasu, nie pobiera się.

§ 10. (1) Oprocentowanie reszty należności (§ 3 ust. (1)) w okresie, poprzedzającym początek okresu amortyzacyjnego, oblicza się za czas do 31 grudnia 1933 r.:

1) dla nabywców, którzy weszli w posiadanie działek przed dniem 1 kwietnia 1932 r., w wysokości 2% w stosunku rocznym;

2) dla nabywców, którzy weszli w posiadanie działek po dniu 1 kwietnia 1932 r., — w wysokości 3% w stosunku rocznym.

(2) Oprocentowania, określonego w ust. (1), nie pobiera się od nabywców samodzielnych gospodarstw rolniczych, z wyjątkiem gospodarstw wzorowych, za okres dwóch lat od dnia wejścia nabywcy w posiadanie działki, a od pracowników folwarcznych, nabywających działki, — za okres trzech lat od dnia wejścia w posiadanie.

(3) Nabywcom, którzy weszli w posiadanie działek przed dniem 1 kwietnia 1932 r., można zakredytować resztę należności w myśl §§ 3 i 5, bez względu na wysokość kwot, uiszczonych lub podlegających zaliczeniu na poczet należności za działki.

§ 11. (1) Od nabywców, którzy weszli w posiadanie działek przed dniem 1 kwietnia 1932 r., pobiera się opłaty za użytkowanie w wysokości 2% w stosunku rocznym.

(2) Opłaty za użytkowanie za rok 1934 oblicza się z uwzględnieniem przepisów § 8 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 września 1934 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ulg przy spłacie należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 818).

(3) Przepis § 2, zdania pierwszego rozporządzenia niniejszego nie stosuje się do opłat za użytkowanie za rok 1935, które pobrane będą w jednej racie.

§ 12. (1) Wymierzanie opłat za użytkowanie (§ 1) należy do starosty.

(2) O zmianie okresów umorzenia (§ 3 ust. (4)) oraz o udzielaniu ulg, przewidzianych w § 8 ust. (1), decyduje Państwowy Bank Rolny.

(3) O udzielaniu ulg, przewidzianych w § 8 ust. (2), decyduje Państwowy Bank Rolny w porozumieniu ze starostą.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 maja 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o użytkowaniu Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej w związku z parcelacją gruntów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 414).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Dz. U. R. P. z 1.VIII.35 r. Nr. 57, poz. 372)

77.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 czerwca 1935 r.

o taryfie opłat pobieranych przez wojewódzkie biura do spraw finansowo-rolnych.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1935 r. o organizacji Centralnego Biura i wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 133) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wojewódzkie biuro do spraw finansowo-rolnych pobiera opłaty w sprawach posiadaczy i użytkowników gospodarstw wiejskich grupy B i C określonych w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 983). W przypadku zgłoszenia się osób w sprawie prac dotyczących gospodarstw grupy A wojewódzkie biuro powinno zlecić wykonanie czynności delegatom powiatowym.

Opłaty pobierane przez wojewódzkie biuro są następujące:

1. rejestracyjne,
2. specjalne — za czynności dokonywane na żądanie stron,
3. kancelaryjne.

Ponadto wojewódzkie biuro pobiera zwrot kosztów postępowania.

§ 2.

Opłata rejestracyjna pobierana jest na przeciąg jednego roku budżetowego i wynosi dla interesantów w sprawach dotyczących gospodarstw grupy B — 10 zł., grupy C — 20 zł.

Po pobraniu opłaty rejestracyjnej wojewódzkie biuro wydaje pokwitowanie w formie biletu z liczbą porządkową, nazwiskiem i adresem interesanta. Pokwitowanie powinno być zaopatrzone w pouczenie o konieczności zachowania w celu okazywania przy następnych bytnościach w wojewódzkich biurach lub u delegatów tych biur dla uniknięcia ponownej opłaty. Wojewódzkie biuro zakłada w swej kartotece kartę na nazwisko interesanta.

Zarejestrowani, t. j. interesanci, którzy uiścili opłatę rejestracyjną, uprawnieni są do korzystania z porad wojewódzkich biur i powiatowych delegatów do spraw finansowo-rolnych w ciągu jednego roku budżetowego.

§ 3.

1. Za wydanie opinji o wartości gospodarstwa wiejskiego, lub o majątku dzierżawcy, opracowaną kameralnie, pobiera się w sprawach dotyczących gospodarstw o obszarze:

od 50 — 100 ha	—	od 10 — 20 zł
od 100 — 250 ha	—	od 20 — 40 zł
od 250 — 500 ha	—	od 30 — 60 zł
od 500 — 750 ha	—	od 40 — 80 zł
od 750 — 1000 ha	—	od 60 — 120 zł
od 1000 — 2500 ha	—	od 80 — 160 zł
ponad 2500 ha	—	od 120 — 240 zł.

2. Za wydanie opinji o wartości gospodarstwa wiejskiego lub o majątku dzierżawcy opracowanej na podstawie szacunku dokonanego na miejscu, należy pobierać opłatę jak w pkt. 1, a ponadto opłatę od 1 ha w wysokości od zł. 0,25 do zł. 0,50.

§ 4.

Za wydanie opinji o wartości i dochodowości gospodarstwa wiejskiego opracowanej:

1) kameralnie pobiera się opłatę wymienioną w punkcie 1 § 3, podwyższoną od 25% do 50%;

2) po przeprowadzeniu szacunku na miejscu pobiera się opłatę określoną według stawek wymienionych w p. 2 § 3 podwyższoną od 25% do 50%.

§ 5.

Normy opłat stałych i od 1 ha ustalają właściwi wojewodowie w granicach taryfy określonej w §§ 3 i 4.

§ 6.

Przy ustalaniu obszaru gospodarstwa dla wymierzenia opłat nie zalicza się nieużytków i pastwisk. Z przestrzeni leśnej

wchodzącej w obszar gospodarstwa dla wymierzenia opłat zalicza się $^1/_3$ tych przestrzeni.

§ 7.

W sprawach, dotyczących układów polubownych, przeprowadzanych przez wojewódzkie biuro pobiera się opłatę stosunkową w wysokości $^1/_3$% wartości przedmiotu arbitrażu.

§ 8.

W przypadkach sporządzania na żądanie stron odpisów wydanych uprzednio dokumentów wojewódzkie biuro pobiera koszty kancelaryjne w wysokości 0,50 zł za stronę maszynowego pisma, przyczem rozpoczęta strona liczy się za całą.

§ 9.

W sprawach wymienionych w § 3 p. 2 i § 4 p. 2 wojewódzkie biuro ponadto pobiera na koszty przejazdu rzeczoznawcy koleją w kl. II lub na koszty przejazdu autobusem, oraz ryczałty za dojazdy, biorąc po zł. 1.50 za jeden dojazd.

§ 10.

W przypadkach klęsk elementarnych, które dotknęły gospodarstwa rolne lub w razie wyjątkowo niekorzystnego położenia gospodarstwa właściwy wojewoda może na prośbę zainteresowanego posiadacza gospodarstwa wiejskiego — obniżyć w granicach 50% opłaty wymienione w zarządzeniu niniejszem.

§ 11.

Wszystkie czynności, nie wyłączając pobierania opłat i kwitowania z ich odbioru wojewódzkie biuro może przekazać swoim delegatom powiatowym.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 15 czerwca 1935 r.

Minister
(—) *J. Poniatowski.*

78.

REGULAMIN

wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych.

z dnia 25 lipca 1935 r.

Na podstawie § 5 rozporządzenia Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1935 r. o organizacji Centralnego Biura i wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 133) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zarządzam co następuje:

§ 1.

Wojewódzkie biuro do spraw finansowo-rolnych jest urzędem podległym Centralnemu Biuru i właściwemu Wojewodzie, nie wchodzącym w skład urzędu wojewódzkiego.

§ 2.

Kierownik wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych kieruje całokształtem prac wojewódzkiego biura i reprezentuje je nazewnątrz.

Kierownik wojewódzkiego biura odpowiada za swą działalność przed Wojewodą i Centralnem Biurem do Spraw Finansowo-Rolnych.

Organizację wewnętrzną i tryb urzędowania wojewódzkich biur do spraw finansowo-rolnych ustala Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych.

Kierownika zastępuje stały jego zastępca.

§ 3.

Wojewoda jest uprawniony do:

1) zlecenia wojewódzkiemu biuru czynności w zakresie akcji finansowo-rolnej,

2) przeprowadzania kontroli rachunkowości i kasowości wojewódzkiego biura,

3) powoływania, zwalniania i ustalania wysokości wynagrodzenia — w porozumieniu z Centralnem Biurem do Spraw Finansowo-Rolnych — pracowników wojewódzkich biur z wyjątkiem kierownika.

§ 4.

Wizytacyj powiatowych urzędów rozjemczych dokonywują urzędnicy wojewódzkiego biura upoważnieni przez kierownika.

Wykonywanie tych czynności obejmuje również udzielanie wskazówek i pouczeń natury administracyjnej oraz dotyczących należytej wykładni i stosowania przepisów prawnych.

W sprawie będącej w rozpoznaniu powiatowego urzędu rozjemczego wojewódzkie biuro wpływać nie może na sposób rozpoznania tej sprawy i orzeczenie urzędu rozjemczego.

§ 5.

W biurowości wojewódzkiego biura obowiązują przepisy kancelaryjne ustalone przez Centralne Biuro.

Praca kancelaryjna przy załatwianiu spraw, co do których obowiązuje zachowanie tajemnicy służbowej, odbywać się winna w sposób zabezpieczający poufność tych spraw.

§ 6.

Korespondencję, akta i dokumenty, upoważnienia do odbioru przesyłek i pieniędzy podpisuje kierownik lub jego zastępca.

Czeki powinny być zaopatrzone w dwa podpisy. Do podpisywania czeków uprawnieni są: kierownik, zastępca kierownika i jeden z urzędników wyznaczony przez kierownika.

§ 7.

Wojewódzkie biuro używa pieczęci własnej z godłem państwowem.

§ 8.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1935 r.

Za Ministra

(—) Raczyński

Podsekretarz Stanu.

79.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

w sprawie utworzenia i zniesienia niektórych wydziałów w Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego.

Na podstawie § 5 statutu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego (załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o Państwowym Instytucie Naukowym Gospodarstwa Wiejskiego — Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 586) oraz zgodnie z uchwałę, powziętą przez Radę Naukową Instytutu na posiedzeniu w dniu 16 lutego r. b. tworzę *Wydział Weterynaryjny* z Działami: Mikrobiologicznym, Epizootiologicznym, Rozpoznawczym, Produkcji Surowic i Szczepionek, Parazytologicznym oraz *Wydział Produkcji Zwierzęcej* z Działami: Biologji Hodowlanej, Biochemicznym, Żywienia Zwierząt, Zootechnicznym i Rybackim.

Jednocześnie *znoszę Wydziały: Higjeny Zwierząt* w Bydgoszczy, Serologiczny i Żywienia Zwierząt oraz *Stację Zootechniczną w Borowinie* i *Pracownię Rybacką* w Bydgoszczy. — Uruchomienie poszczególnych Działów może nastąpić po uzyskaniu dodatkowo mej zgody.

Minister

(—) Jul. Poniatowski.

5 lipca 1935 r. Nr. R. X-6/26.

80.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. II-7/6-35 z dnia 12 maja 1935 r.

w sprawie wyjaśnień dotyczących art. 2 ustawy o rybołówstwie.

Ustawa o rybołówstwie określa wody otwarte w sposób negatywny, stanowiąc w ustępie ostatnim art. 2, że wodami otwartemi są wszystkie wody niezamknięte. W tymże samym artykule powołana ustawa wyszczególnia, które są wody zamknięte.

Z treści powołanego artykułu 2-go wynikałoby, że woda zyskuje przymiot wody zamkniętej albo z uwagi na swój charakter i przeznaczenie, albo też z uwagi na brak zupełny połączenia z innemi wodami lub też rodzaj połączenia.

Zamknięcie wody może być uskutecznione w sposób sztuczny, a mianowicie przez takie urządzenia, które uniemożliwi przepływ ryb wogóle lub tylko rybom pewnej wielkości.

Przechodząc do omówienia poszczególnych rodzajów wód zamkniętych zaznacza się, co następuje:

1. Za wody zamknięte uważa ustawa o rybołówstwie przedewszystkiem sztucznie założone zbiorniki, a w szczególności stawy i to bez względu na połączenie ich z innemi wodami i sposób ich zamknięcia. Sztuczne stawy, o tyle jednak stanowią wodę zamkniętą w rozumieniu ustawy o rybołówstwie, o ile służą dla hodowli i przechowywania ryb. Ponieważ połączenia sztucznych stawów, przeznaczonych do hodowli ryb z innemi wodami, mogłoby być niekorzystne dla stawowej hodowli ryb, w interesie posiadacza sztucznych stawów leżeć będzie, by zamknąć stawy skutecznie dla niepożądanego przepływu ryb.

2. Sztuczne odgałęzienia naturalnego łożyska wody, w myśl ustawy, stanowią wodę zamkniętą, o ile służą wyłącznie do hodowli ryb i są stale w odpowiedni sposób zamknięte dla przepływu ryb większych, niż miara określona na podstawie art. 3 ustawy o rybołówstwie. Rodzaje zamknięcia wody i wymiary ryb ustala zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 marca 1933 r. Nr. Z. Ryb. II-1/14/33.

Pod sztuczne odgałęzienia naturalnego łożyska wody nie można podciągnąć młynków, przekopów, rowów i kanałów służących dla celów przemysłowych lub innych.

Ostatnio wymienionym zbiornikom wody brak istotnej cechy zbiornika, stanowiącego wodę zamkniętą według pkt. 2 art. 2 ustawy o rybołówstwie, a mianowicie wyłącznego przeznaczenia dla hodowli ryb.

3. Przeciwieństwem sztucznych stawów i sztucznych odgałęzień naturalnego łożyska są stawy naturalne i jeziora, stanowiące rodzaj rozszerzenia naturalnego łożyska wody płynącej, zalew naturalny kotliny przez naturalny dopływ wody, względnie bez naturalnego dopływu, o ile utrzymanie takiego zbiornika wody nie jest zależne od sztucznego doprowadzenia wody.

Według ustawy o rybołówstwie stawy naturalne i jeziora mogą być traktowane jako wody zamknięte tylko:

a) o ile nie posiadają stałego lub okresowo powtarzającego się połączenia z innemi naturalnemi łożyskami wody, przydatnego do przepływu ryb,

b) jeżeli każdy z tych zbiorników leży całkowici w granicach jednej posiadłości gruntowej.

Jako brak połączenia przydatnego do przepływu ryb należy uważać połączenia tak płytkie lub tego rodzaju, że nie może ono

służyć rybom do przepływu, np. bieg wody przeciekający przez szutrowisko.

Staw naturalny, względnie jezioro, wtenczas leży w granicach jednej posiadłości, jeżeli grunt pod takiemi zbiornikami aż do linji brzegowej stanowi jedną posiadłość.

Stawy naturalne i jeziora utracą charakter wód zamkniętych, o ile posiadłość, w obrębie której się znajdują, ulegnie podziałowi.

4. Tak zwane dzikie stawy w większej ilości występują we wschodniej Małopolsce i na Wołyniu. Powstały one przez zalew na skutek spiętrzenia wody płynącej zwyczajnie znacznych obszarów gruntu. Woda płynąca posiada jednak w dzikim stawie nadal swoje koryto. Gospodarka rybna w dzikich stawach, o ile wogóle jest prowadzona, polega na zarybianiu i odłowie ryb na pełnej wodzie lub przez zupełne spuszczanie stawu co kilka lat. Podczas spuszczania dzikiego stawu zwyczajnie obniża się poziom wody płynącej, na której spiętrzeniu powstał staw dziki. Tem samem ryba z góry wody płynącej spływa do spuszczonego stawu i zostaje wyławiana przez właściciela dzikiego stawu.

Przy ustalaniu, czy dziki staw jest wodą zamkniętą, czy otwartą, należy zwrócić uwagę na następujące okoliczności:

a) Z art. 65, 66 oraz 67 ustawy o rybołówstwie wynikałoby, że ustawa ta uwzględnia spiętrzenia wody otwartej, które nie uważa za stawy stanowiące wodę zamkniętą, skoro stara się utrzymać w połączeniu za pomocą przepławki górny odcinek wody wraz ze spiętrzeniem z dolnym odcinkiem.

b) Pewne pojęcie stawów, z uwagi na ich techniczne urządzenie, daje rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 14 lutego 1925 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dobór Państwowych w sprawie zakładania, utrzymywania, użytkowania i spuszczania stawów, które nie są w połączeniu z zakładami o sile wodnej (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 160).

c) Charakter i przeznaczenie stawów uwzględniane są w zezwoleniach, wydawanych w myśl przepisów prawa wodnego (art. 45 ustawy wodnej).

d) Sztuczny staw, w myśl ustawy o rybołówstwie, o tyle jest wodą zamkniętą, o ile służy do hodowli i przechowywania ryb. Dzikie stawy mogą służyć do hodowli ryb, ale zupełnie wątpliwe jest, czy mogą również służyć do przechowywania ryb. Na tym właśnie braku polega zasadnicza różnica między należycie urządzonemi stawami rybnemi w sztucznych gospodarstwach stawowych, w których każdy staw służy dla hodowli i przechowywania ryb a dzikiemi stawami, w których przechowywanie ryb tylko w bardzo wyjątkowych wypadkach może mieć miejsce, bo stawy dzikie właściwie zawsze są otwarte w górę wody, na której spiętrzeniu powstały.

e) Pojęcie hodowli jest dość rozciągłe. Hodować ryby można i w wodach otwartych i wodach zamkniętych. Staw jednak z uwagi na jego przeznaczenie uznać będzie można za wodę zamkniętą, jeżeli w tym stawie będzie prowadzona taka hodowla, jaką prowadzi się w sztucznych, należycie urządzonych i dostosowanych do prowadzenia sztucznej hodowli, stawach rybnych.

Z uwagi na intencję ustawy o rybołówstwie, wypływającą z głównego jej celu, podniesienia rybołówstwa, w wypadkach wątpliwych, wzgląd na ten właśnie cel ustawy winien mieć decydujący wpływ na stwierdzenie, czy dany staw dziki jest wodą otwartą, czy wodą zamkniętą.

5. Do stawów dzikich bardzo zbliżone charakterem swoim są stawy młyńskie. Rozróżnić należy dwa rodzaje stawów młyńskich, a mianowicie:

a) Stawy na spiętrzeniu wody płynącej

i b) Stawy na sztucznych odgałęzieniach wody płynącej.

Do pierwszego rodzaju stawów młyńskich możnaby w znacznej mierze odnieść uwagi dotyczące dzikich stawów (w szczególności uwagę pierwszą o spiętrzeniach). Traktując o drugim rodzaju młyńskich stawów, jako sztucznych odgałęzieniach naturalnego łożyska wody, należałoby mieć na uwadze tę okoliczność, że nie są one przeznaczone wyłącznie do hodowli ryb, a ponadto, że są stale otwarte dla przepływu ryb, którego nie można zamknąć z uwagi na postanowienie art. 58 ustawy o rybołówstwie, zabraniającego przegradzanie wód otwartych; pozatem w wypadkach wątpliwych należy się kierować wytyczną, podaną w ustępie ostatnim pkt. 4-go.

c) Glinianki i doły torfowe należałoby uważać za pewnego rodzaju stawy. O ile glinianki i torfowiska nie mają połączenia z innemi naturalnemi łożyskami wody, przydatnego dla przepływu ryb i leżą w granicach jednej posiadłości gruntowej, stanowią wodę zamkniętą — w przeciwnym zaś razie stanowią wodę otwartą.

W sprawie postępowania dotyczącego kwalifikacji (woda otwarta czy zamknięta) zaznacza się co następuje:

Przed wydaniem decyzji w sprawie stwierdzenia czy pewna woda jest otwarta, czy też zamknięta, powiatowa władza administracji ogólnej winna przesłać do Urzędu Wojewódzkiego, celem wydania opinji przez urzędnika fachowego, kompletne akta, t. j. wraz z dokumentami przedłożonemi przez stronę, jak i obejmującemi przeprowadzone ewentualnie dochodzenie. Wyjazd fachowego urzędnika w tych sprawach będzie mógł mieć miejsce wówczas, kiedy dla wydania opinji będzie to konieczne.

Ponieważ stwierdzenie, czy pewna woda jest otwarta, czy też zamknięta, może leżeć wyłącznie w interesie strony, w spra-

wach związanych z wydaniem decyzji na wniosek strony, winien znaleźć odpowiednie zastosowanie art. 105 i następne rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

Zauważyć należy, że charakter wód wyszczególnionych w art. 2 ustawy o rybołówstwie przeważnie jest znany w terenie. Sztuczne gospodarstwo rybne stawowe w pewnym majątku jest niewątpliwie wodą zamkniętą, wyłączoną z wód otwartych, a zatem i z obwodów rybackich; tak samo jezioro albo staw naturalny, znajdujący się w środku majątku ziemskiego, albo nim zupełnie objęty, a bez połączenia z innemi wodami nie może być wodą otwartą.

O ustalenie charakteru wody będą występowały strony w razie sporów z dzierżawcami o zasięg dzierżawy. Będzie to miało miejsce wyjątkowo i to tam, gdzie charakter wody z uwagi na różne miejscowe warunki może przedstawiać się jako wątpliwy (np. jeziora powstałe z dawnych łożysk rzek). Wydaje się zatem konieczne, aby te wątpliwe przypadki mogły być rozstrzygnięte z krótką motywacją w aktach dochodzeń wstępnych podziału wód otwartych na obwody rybackie, ewentualnie, aby zaznaczono o tem również w uzasadnieniu decyzji o podziale wód otwartych na obwody rybackie.

(—) *Rudnicki*
Dyrektor Departamentu.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach) oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

81.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. II-1/19 z dnia 12 lipca 1935 r.

w sprawie pozwoleń na połów ryb wędką.

W memorjale złożonym do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych przez Zrzeszenie Gospodarstw Stawowych R. P. w sprawie wprowadzania ustawy o rybołówstwie zwróciło Zrzeszenie uwagę, między innemi, na okoliczność, że wydawanie przez dzierżawców obwodów rybackich nieograniczonej ilości pozwoleń na połów ryb wędką w obwodach przylegających lub znajdujących się w sąsiedztwie ze sztucznemi gospodarstwami

stawowemi może doprowadzić do licznych nadużyć, a często nawet do kradzieży ryb z gospodarstw stawowych, zwłaszcza tam, gdzie sztuczne stawy oddzielone są od potoku jedynie groblą.

Wychodząc z założenia, że dopuszczenie wędkarzy na obszary wód otwartych, przylegających lub sąsiadujących ze sztucznemi gospodarstwami stawowemi może przynieść większą stratę gospodarstwom stawowym niż korzyści gospodarcze na obwodach rybackich, zwróciło się Zrzeszenie do Ministerstwa o wydanie zarządzenia w kierunku całkowitego wzbronienia dopuszczania wędkarzy na omawiane obwody rybackie.

Uznając przytoczone przez Zrzeszenie Gospodarstw Stawowych R. P. motywy w wielu wypadkach za słuszne, Ministerstwo zwraca uwagę na przepis końcowy art. 29 ustawy o rybołówstwie, w myśl którego powiatowa władza administracji ogólnej może oznaczać dla każdego obwodu rybackiego oddzielnie najwyższą dopuszczalną liczbę pozwoleń na sportowy połów ryb wędką i prosi o wydanie stosownych zarządzeń, aby w wypadkach, w których obwód rybacki bezpośrednio przylega do sztucznego gospodarstwa stawowego i gdzie istotnie wartość gospodarcza tego stawowego gospodarstwa jest wyższa aniżeli obwodu, powiatowa władza administracji ogólnej ograniczyła dzierżawcę tego obwodu do wydawania jaknajmniejszej ilości pozwoleń na połów ryb wędką przez wstawienie odpowiedniego warunku do umowy o dzierżawę obwodu przy jej zawieraniu.

(—) *Baird*
Naczelnik Wydziału.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie (z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 15 czerwca 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. z 28.V.35 r. Nr. 45, poz. 309).

Ustawa z dn. 8 lipca 1935 r. Ordynacja wyborcza do Sejmu (Dz. U. R. P. z 10.VII.35 r. Nr. 47 poz. 319).

Ustawa z dn. 8 lipca 1935 r. Ordynacja wyborcza do Senatu (Dz. U. R. P. z 10.VII.35 r. Nr. 47, poz. 320).

Ustawa z dn. 8 lipca 1935 r. o wyborze prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. z 10.VII.35 r. Nr. 47, poz. 321).

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dn. 12.VI.1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. z 17.VII.35 r. Nr. 50, poz. 336).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 12.VII.1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie wykonania ustawy o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. z 20.VII.35 r. Nr. 52, poz. 340).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 24 lipca 1935 r. o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonarjuszów państwowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych i ustalenia ich tytułów (Dz. U. R. P. z 30.VII.35 r. Nr. 56, poz. 360).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 15 lipca 1935 r. w sprawie zniesienia poboru 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. z 30.VII.35 r. Nr. 56, poz. 363).

Zarządzenie Ministra Skarbu z dn. 19 czerwca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 5 czerwca 1934 r. w sprawie wysokości djet przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach poza granicami Państwa (Monit. Pol. z 28.VI.35 r. Nr. 146, poz. 171).

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 25 czerwca 1935 r. w sprawie określenia norm gruntów rolnych w przypadkach, gdy funkcjonarjuszom administracji lasów państwowych zostają przydzielone do bezpłatnego użytkowania grunty klasy wyższej lub niższej od klasy III. (Monit. Pol. z 22.VII.35 r. Nr. 165, poz. 198).

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.